

LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 6. (85.) 2011. gada jūnija PIELIKUMS

Sarma Upesleja

Kā Austras koks, kad savā zemē stāvi,
plūst saknēs spēks un zari Sauli tver,
lai nesalūztam, kad kā slogs mums pāri
iet maldu vējš un šķeldā samalt cer.

Te Māras villainēs viz rasas sudrabs,
un Laimas ceļš kā Zalktis bezgalīgs
ver vaļā senču zīmju rakstus gudros -
ikvienam mums to spēks ir vajadzīgs.

Skat trejdegnis un Jumis paver vārtus,
kur Mēness atspulgs Saulē rotājas -
klāt mūsu laiks, ko zvaigžņu raksti kārtos,
kam viedi Baltais Dieviņš pieskaras!

BĒRNĪBAS TAKĀS...

Tā smarža -
no zemes, no ziediem,
no kūts,
tik zināma, tāla
kā takas,
zem pēdām,
kur vēsumu
jūt,

un sirdī
dzied cīruļis
kumeļi auļo
ar vējiem,
aiz vējiem,
kur kādreiz ir
būts...

Jauki ieziedēt
maiņa smaržīgos vējos -
ceriņš, pīlādzis, ābele,
ziedkoris ieskanējies,
pieneses zelta paklāju
baltpūku plīvurī
vērtušas,
apiņi - zaļi un priecīgi
Jāņu pakalnā rāpušies.
Jauki ieziedēt!

Maijs ziedu karaļvalstī ievēd Vasariņu
un Jūnijs viņas maigo roku lūdž -
prieks ziedu acīs, raisās ziedlapiņas,
pat slinkais osis zaļu dziesmu dūc.
Tai kastaņas baltsārti ceļu gaismo
un pīlādzītis laimei krustu met,
caur madarām uz "Līgo" nakti kaismo
to, lakstīgalās reibstot, Jūnijs ved.

Lūk, viņas plaukst,
tik trauslas un tik tīras

kā pirmais skūpstis,
kā brīnums tikko rasts,
sauc mazliet apstāties
caur dienu skreju,
kur baltos ziedus
glezno upes krasts -
ļauj viņām sevi
atkal savaldzināt
kā prot to tikai
ievu pavasar's !

Kā gulbja dūna,
balta zieda maigums,
kā rasas lāsē
mirdzošs pieskāriens,
mazs mirklis nobur,
apstādina Laiku
pirms tālāk tinas
mirkļu pavediens...

Mans karogs nepārprotami
par vienlīdzību runā,
par asins brālību
uz balta, balta ceļa,
nez kāpēc ielāpus
tam nežēlīgi drāklē,
gan zaļus, oranžus,
gan zili – sārtus,
bet nepārprotami
viņš plīvo mastā
kā cerība,
ka baltais ceļš
vēl pastāv...

Ko tās pelēkās peles
ko viņas domas grauž
sirdī
atmiņu kambaros ķeras
gaistošo neatlaiž
mezgli Laika tītavās
dzīparu dzīpari šķeterējas
krāšņākās krāsas vēl būs
ko tās domas
kā peles
manī midzeni taisa ?

CERIŅOS

Uz smaržīga viļņa
ceriņu sapnī eju -
satikšu - maldīšos
pieclapī uzzīlēt ceru,
uzvilnī ziedi -
savnī nevajag zīlēt,
tālab jau sapnis,
ka vienkārši aicina
mīlēt...

(Dzeja no Sarmas Dienasgrāmatas...)

Man saulstaru pušķītis sauļā,
kutinot vaigu glauž,
no draugiem dienu pa dienai
aizvienu kuplāks tas aug,
līdz veros - jau pilnas riekšas
sirdssiltuma dāsnākā!

Maigs valgums plakstiņos riešas,
pret debesīm " paldies" kāpj...

MAIJS

Zaļa plaukstoša diena aiz loga
rīta atmodu skanīgi svin,
veras ziedi un uzsmaržo saulei
putnu spārni līdz mākoņiem švīkst.
Maiga smarža kā burvība smalka
ievas tvanīgā plīvurā tin,
maiņa ziedos ir sirds atkal jauna,
atkal ziedoņa vainagu pin.
Aizzib mirkli kā saulstaru spēles,
paliek atblāzmas mainīgais prieks,
aizplūst ūdeņi, čalo un smejas
straumē vizuļo ievziedu sniegs.

Plaukstās saņemu dienu
prom ejošo,
saulrieta pēdās
mirkļi dziest -
labi, ka Zemīte
apli šo steidzīgo
nebeidz ap polāro
asi griezt!
Dod Dieviņ spēku
ikdienas kamiešos
vecam un jaunam,
lai smaids nepazūd,
dod Dieviņ cerības
zvaigzni austošu,
dziesma lai kamolā
nesatrūd!
Plaukstās saņemu dienu
prom ejošo,
lūgšana maza
līdz zvaigznēm
lai iet -
lai aiz plakstiem
miegā kas grimuši
sapnis par cerību
atdzimst un zied!